

Tony Blair, el nou perfum laborista

El Partit Conservador protagonitzarà una conferència a Blackpool la setmana vinent. Sabran respondre al repte Blair?

El jove Tony Blair ha posat la locomotora laborista en la via d'accés directe al 10 de Downing Street. Ha substituït la font d'alimentació principal –del carbó a l'electricitat–, ha canviat els comandaments –palanques i relloctges per tecles digitals i sistemes informàtics–, l'ha polit i netejat i ha posat a cada sortida de fums pretèrits un ram de roses vermell pàl·lid.

El Partit Conservador té ara dues opcions per a evitar que el tren Blair arribi a l'estació terminal en l'any 1997: bé construeix una via d'urgència per desviar-lo, o bé el fa descarrilar amb un artefacte electoral de forta potència.

John Major ha de moure fitxa, però l'aposta laborista és molt forta. Renunciant al costós esforç de vertebrar un nou discurs d'esquerres –d'escasses perspectives electorals a curt terme– Blair ha aconseguit, en la Conferència anual de Brighton, de marginar els qui s'oposen al seu pla de modernització des de l'esquerra tradicional laborista i, cosa encara més rendible electoralment, ha començat a contagiar els votants de la seva visió de la *new Britain*. Les enquestes electorals d'avui mateix donen al Partit Laborista un avantatge de vint-i-cinc punts sobre el Partit Conservador.

A Brighton els debats han il·lustrat, fins i tot de forma dramàtica, com el lliscament que ha fet Blair cap al centre de l'espectre polític britànic, des que es va fer càrrec de la direcció del partit, el juliol del 1994, ha marginat els nostàlgics d'un socialisme qualificat de ranci per Blair mateix.

L'aclaparadora victòria de Blair ha desmoralitzat tant l'ala esquerra que un parlamentari veterà –Tony Benn– ha hagut fins i tot de pregar als vells lluitadors socialistes, com ara el líder del sindicat miner Arthur Scarhill, que no abandonin el partit.

La nova proposta laborista parla d'un "nou patriotisme" que fa crida a la Gran Bretanya per a "entrar en una nova era"

Tony Blair. El jove líder laborista té un discurs nou.

de prosperitat i de "vitalitat social". Instaura el país a instaurar una nova moralitat que posi fi als setze anys de govern conservador, caracteritzats per un individualisme ferotge. "Vull guanyar les eleccions del 1997 –va dir Blair a Brighton–, però no sols canviant el partit, sinó convencent tothom de la necessitat de transformar la Gran Bretanya en una generació".

"Fresc i carismàtic". Paraules que arriben al cor dels britànics, però també mesures adreçades a la línia de flotació dels conservadors: impostos sobre els enormes beneficis de les empreses de serveis privatitzades –aigua, gas i elec-

tricitat– per generar fons contra la desocupació, places a les escoles bressol per a tots els nens de tres a quatre anys, formació i reciclatge per a tots els parats... I tot això embolicat amb la promesa d'incorporar plenament el país en l'esclat de les noves tecnologies.

El problema per a John Major i el seu partit és que tot això sona a nou i a excitant, en una societat sotmesa a una crisi profunda de valors. El Partit Conservador malviu en un model social caduc que ell mateix va ajudar a construir decisivament durant l'eufòria de l'era thatcheriana.

La premsa conservadora ja s'ha pres seriosament l'envit

de Blair. En plena preparació de la conferència que protagonitzarà el Partit Conservador a Blackpool, un dels editorialistes de pes del *Daily Telegraph*, Simon Heffer, escrivia aquesta setmana passada: "El senyor Blair és fresc, carismàtic i plausible; i el govern actual és exhaust, no té cap atractiu i li falten grans dosis de credibilitat". Els *tories* poden infravalorar allò que ha succeït a Brighton i qualificar-ho de superficial. Hem d'esperar una setmana per veure si, a Blackpool, en convencen el país o si, contràriament, el dinàmic senyor Blair amenaçarà de mantenir-se en el primer lloc de la cursa fins que ja serà impossible d'acaçar-lo.

Eduard Sanjuan